

nu lebet til det Resultat for de sagkyndige Autoriteter, at de ikke nære nogen Tvivl om, at Lerklinten vil kunne beskyttes paa den af dem som hensigtsmæssig antagne Maade, for det Belsb, der er tilbage af de 518,000 Kr., nemlig 80,000 Kr. Dette Belsb vilde imidlertid ikke kunne anvendes strax, idet der efter den Maade, hvorpaa Beskyttelsen iværksettes, formodentlig vil hengaa en Aarrekke, hvilket igjen har til Følge, at Lerklinten, medens de øvrige Digearbejder den 1ste April d. A. ville blive overleverede til Interessenternes Vedligeholdelse, kun paa en vis Maade vil kunne overleveres til denne Tid, idet Sikkringsarbejderne ikke indtil da ville blive førte tilende. Det, hvorpaa Forslaget under Nr. 13 gaar ud, er, at de omhandlede 40,000 Kr. skulde komme Digelaget tilgode med det Belsb, der anvendes for de Diger, der overleveres den 1ste April d. A., samt at Statskassen derefter skal tilskyde den Del, som Interessenterne skulde yde til Arbejder paa Lerklinten. Hvis den fulde Sum af 518,000 Kr. skulde være anvendt den 1ste April d. A., vilde der ikke være Tvivl om, at man ikke kunde forlange yderligere Tilskud; men den Omstændighed, at hele Belsbet ikke vil blive anvendt inden den 1ste April, synes i Virkeligheden ikke at indeholde nogen rimelig Grund til, at Statskassen nu skulde behyrdes med den Del af Digeinteressenternes Bidrag til Digeanlægene, der falder paa Lerklinten. Det vilde i Virkeligheden være det Samme som, at Statskassen kom til 2 Gange at yde det Bidrag, der paahviler Interessenterne. Resultatet af Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 13 vilde altsaa være enten det, at de paagældende Interessenter ikke alene vilde slippe for at betale en Del af den dem oprindelig paalagte Sum, men de vilde ogsaa blive fritagne for at betale det, som maatte paahvile dem efter, at den oprindelige Sum var overstreden. De vilde — med andre Ord — slippe med en Sum, der var betydelig mindre end den, der vilde have paahvilet dem, hvis det oprindelige Overslag havde holdt Stik. Den Omstændighed, at disse Anlæg kom til at koste henvend et Par Hundrede Tusind Kroner mere end paaregnet, vilde altsaa have til Følge, at Dige-Interessenterne ikke alene ikke vilde faae Byrde deraf, ikke alene vilde slippe med at betale deres Bidrag efter det oprindelige Overslag, men de vilde endog komme langt ned derunder, saaledes at det vilde blive dem til ligefrem Fordel. Jeg kan oplyse dette med et Par Tal. Dersom Digeinteressenterne skulde betale deres Andel af Bidragene til Digeanlægene i Genhold til den første Overslagssum, som var 340,000 Kr., vilde deres Andel blive 122,400 Kr. Efter Forslaget under Nr. 13 nedbringes denne Sum til 117,680 Kr.; men drages derfra de 24,000 Kr., som fra Centralkomiteen ere komne de mest betyngede og trængende Interessenter tilgode, nedbringes Belsbet derved yderligere til 93,680 Kr. Den Omstændighed, at Digeanlægene i deres

Helhed have kostet ikke 340,000 Kr. men 518,000 Kr., vil altsaa have til Følge, at Digeinteressenterne ikke komme til at betale deres Bidrag af det oprindelige Belsb, men et Bidrag, der er nogle og tyve Tusind Kroner mindre. Det er et Forhold, som i den Grad er besynderligt, at jeg ikke kan gaa ind derpaa. Vil man spørge, hvad ellers Virkningen af Forslaget vil blive, er det den, at Interessenternes Bidrag, medens det til Digeanlægene efter Loven af 23de Mai 1873 skulde være $\frac{2}{5}$, vil, hvis dette Ændringsforslag vedtages, synke ned til $\frac{1}{5}$; det er det Resultat, man vil komme til ved at vedtage dette Ændringsforslag. Den ærede Ordfører har sagt, at man ikke vilde kunne anse denne Afgjørelse for endelig, og at man maasse senere kunde komme til at tage under Overveielse, hvorledes Forholdet kunde ordnes med Hensyn til Udbetalingen af de 40,000 Kr. Jeg skal dog dertil sige, at jeg maa betragte den Afstemning, som foregaar her paa Tillægsbevillingsloven som endelig afgjørende, fordi jeg er pligtig til at udbetale de 40,000 Kr., naar Digerne den 1ste April overleveres. Der er ingen Grund til at udhale denne Udbetaling udover de 2 Maaned, som Suppleringsperioden udgjør, og jeg kan heller ikke gjøre det, fordi Amtsrådet, der har at ordne disse Forhold, har faaet Ministeriets Tilfagn om, at de omtalte 40,000 Kr. kunne inddrages i Amtspartitionsfonden i Anledning af nogle Udgifter, der skulde foretages, og hvortil de ere bestemte. Derfor ser jeg ikke, at Sagen paa et senere Standpunkt kan faae andet Udfald, end den faar paa denne Tillægsbevillingslov. Jeg kan derfor ikke Andet end fraråade, at man vedtager et Forslag, der i betydelig Grad er afvigende fra Hensigten ifjor, og som ogsaa forekommer mig at have meget Lidt for sig.

Ordføreren (Berg):

Om den første Del af den høitærede Ministers Foredrag skal jeg ikke udtale Andet, end at jeg tror, vi have hørt hans Bemærkninger angaaende denne vigtige Sag — Kvægpesten — med Interesse. Jeg tror, at Rigsdagen nærer det Haab, at Mvoren af denne Sag, hvem der end er Indenrigsminister, vil ligge Bestyrelsen overordentlig paa Sinde. — Angaaende det sidst omtalte Forslag, beklager jeg, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal er kommet nogen Uoverensstemmelse mellem Udvalgets Flertal og den meget ærede Minister. I den Udvikling, den meget ærede Minister gav, og som fra hans Betragtning vistnok er fuldstændig korrekt fra Først til Sidst, ligesom den, saavidt jeg kan erindre, stemmer sammen med den høitærede Ministers Holdning fra ifjor saavel som i Aar, har den høitærede Minister undladt at tage Hensyn til vor fra tidligere Tider noget forandrede Stilling til den falkterfke Digeag. Vi have ment, at det Krav, man kom til at stille til Lodsseierne paa denne Del af en lille Provinds, blev for stort